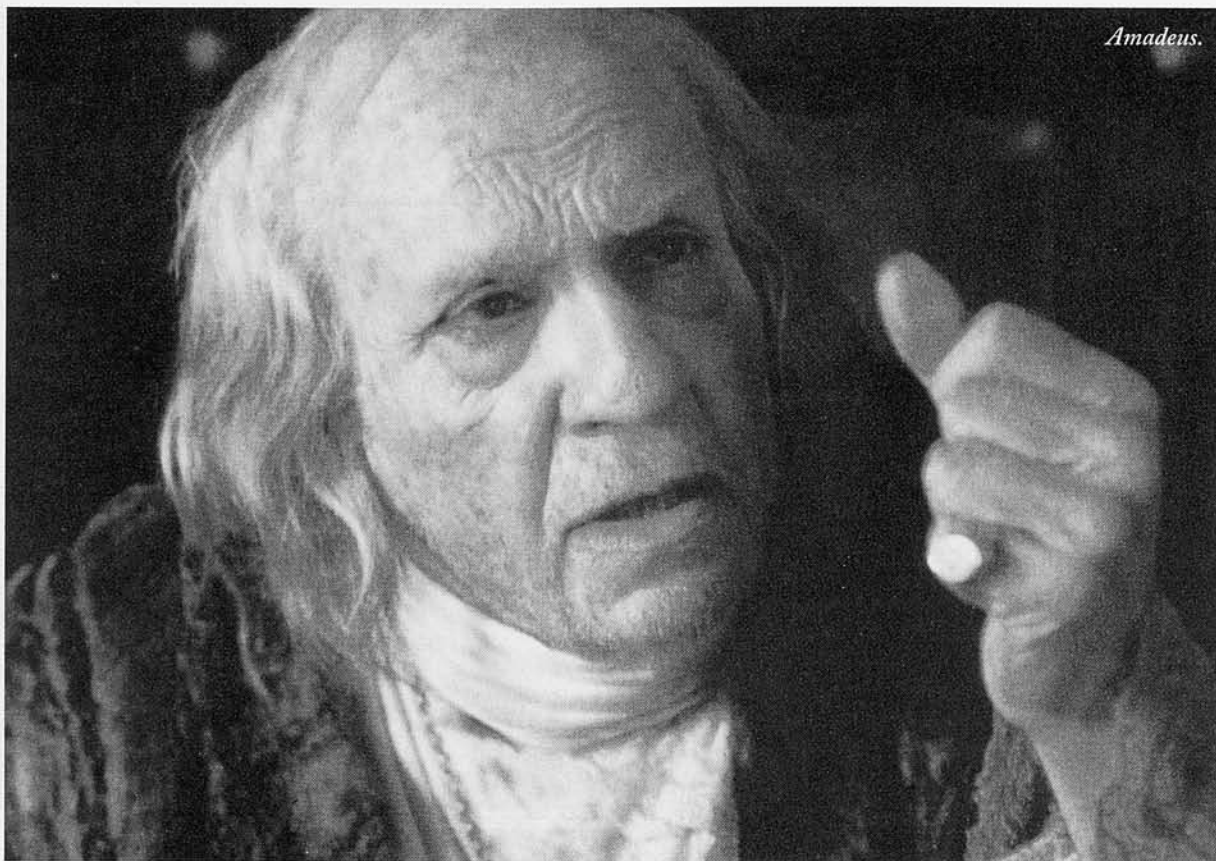

Francesc M. Rotger

Amadeus.

La cartellera teatral mallorquina d'aquestes darreres setmanes ens ha dut uns quants títols relacionats, d'una manera o d'una altra, amb el cinema. Un d'ells és *Mozart i Salieri*, coproducció de La Lluna de Teatre amb la Fundació Teatre Principal de Palma, amb direcció d'Antoni Maria Thomas. Encara que aquesta posada en escena parteix d'un text de l'escriptor romàntic rus Alexandre Puixkin, la història que ens conta és, en essència, la mateixa que Peter Shaffer a la seva peça dramàtica *Amadeus*. La qual cosa vol dir que ens trobem amb el contrast

entre dos personatges, tot dos històrics, totalment oposats: Antonio Salieri, diplomàtic, astut, ben relacionat, però compositor no molt més que mediocre; i Wolfgang Amadeus Mozart, groller, primari i problemàtic, però tot un geni. Tant Puixkin com Shaffer fan que Salieri assassini Mozart. L'obra de Shaffer fou traslladada al cinema per Milos Forman, amb Tom Hulce i F. Murray Abraham.

De manera gairebé simultània amb l'estrena d'aquest *Mozart i Salieri*, Mallorca ha acollit, mitjan maig, una nova edició, la sisena, del Festival Internacional del Teatre de Terresetes. Dins els seu programa, amb participació de tretze companyies de sis països, l'espectacle amb més referències cinematogràfiques, sens dubte, ha estat *La vuelta al Mundo en 80 días*, a càrrec del titellaire argentí Fernán Cardama. La novel·la a partir de la qual s'ha creat aquest muntatge, una de les més llegides de Jules Verne, ha conegut diferents versions per a la pantalla. La més coneguda és, segurament, la de Michael Anderson (1956), amb David Niven i Mario Moreno, *Cantinflas*, tot i que existeix una altra, molt més recent, realitzada per Frank Coraci, amb Jackie Chan, Kathy Bates i John (Monty Python) Clesse, entre d'altres. Buzz

Kulik dirigi una altra encara per a la televisió, amb Pierce Brosnan, Eric Idle (també ex Monty Python) i el fa poc desaparegut Peter Ustinov (tan vinculat a Mallorca pels seus estius i, per cert, ell mateix autor teatral, de peces com *L'amor dels quatre coronels*).

Ni Molière, de qui Iguana Teatre, amb direcció de Pere Fullana, ens ha presentat un dels seus textos més brillants, *El malalt imaginari*; ni Cervantes, de qui la companyia catalana Els Joglars, amb Albert Boadella al front, ha adaptat el seu *Retablo de las maravillas*, amb una àmplia gira que inclou Palma, són autors tantes vegades utilitzats pel cinema, ni de bon tros, com el seu company de literatura clàssica William Shakespeare. De Molière, Arianne Mnouchkine adaptà esplèndidament la seva biografia, Louis de Funès protagonitzà una versió de *L'avar* i em sembla que poca cosa més. De Cervantes, en tot cas, ha estat la seva criatura més coneguda amb diferència, el *Quixot* (l'any que ve es compleixen quatre segles de la seva publicació), qui sí que ha estat objecte d'unes quantes aproximacions cinematogràfiques. Una adaptació per a titelles, de Bambalina, s'ha acostat fa poc, també, als nostres escenaris. ■

